
EVEREST

2026

tamadres.com

ABDULLAH AREN ÇELİK

1978 yılında doğdu. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazılar yazıp çeviriler yaptı. Mardin Artuklu Üniversitesi Yaşayan Diller Enstitüsü'nde yüksek lisansını tamamladı. *İlerde Hep Yalnız* ve *Kandan Adam* romanları Everest Yayınları tarafından yayınlandı.

tamadres.com

ABDULLAH AREN ÇELİK

YEDİLER TEKNESİ

tamadres.com

§

Yayın No 2026
Türkçe Edebiyat 846

Yediler Teknesi
Abdullah Aren Çelik

Editör: Murat Çelik
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2021, Abdullah Aren Çelik
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Nisan 2021

ISBN 978-605-185-585-1
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YEDİLER TEKNESİ

tamadres.com

tamadres.com

Pervin, Deniz Aren ve Mir Zanyar'a

tamadres.com

tamadres.com

Dosyayı okuyan bütün dostlarıma ve
değerli katkılarından dolayı Yılmaz Varol ve
Serpil Barmanbek'e sonsuz teşekkürle...

tamadirekt.com

tamadres.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Terk edilmiş her ceset tıpkı toprağın nemi gibi buharlaşıp göğe uçmuş sonra da yeryüzüne kemikler halinde yağmıştı. Şehrin merkezinden Kule'ye kadar tüm sokaklar ve caddeler bu kemikler nedeniyle kapanmıştı.

Kemik sağanağına görkemli bahçesinde yakalanan Eyüp, evinin kapısına doğru her adım attığında uzun bir kemik parçası toprağa hançer olup saplanıyor, yürümesini engelliyordu. Yalnızca birkaç dakika içerisinde çevresi yere saplanmış kemik yığınyla doldu. Etrafı nezarethanelerdeki sıralı demir şişler gibi kemiklerden bir hapishaneye dönüştü. Avazı çıktığı kadar bağırma, güçsüz kollarının yardımıyla da kemiklere asılıp sağa sola çekiştirmeye başladı. Sesini duyurabilmek için yavrusunu kaybetmiş bir köpek gibi uludu, uludu, uludu. Ama nafile, duyan olmadı. Kemik yağmuru bir anda hapishanesi oldu. Umudunu kaybettiği esnada devasa cüssesiyle bir sırtlan hırlaya hırlaya kendisine doğru geldi, kemikten yapılmış kafesin çevresinde ağzındaki salyalarla tur atmaya başladı. Neyse ki kemik sağanağı kafes olmuş, onu bu korkunç canavarın azgın hiddetinden kurtarmıştı. Akıselim her insan gibi, bir sırtlanın şerrindense kemiklerden

bir hapislane evladır deyip rahatladı. Tam o esnada korkuyla gözlerini açtı, gördüklerinin rüya olduğunu anladı.

Şüphesiz rüyasında gördüğü yağmur olsaydı, yatak odasının camından sokağın ıslak kaldırımlarına bakar, hislenir ve tatlı sözler mırıldanırdı. Kâbusunu bir yazar dinleseydi, kendisine inanır ama bu fecaati kemik sağanağı değil, aksine parıltılı sözcüklerle yağmur diye romanına konu ederdi. Çünkü söz konusu olan manzara, insanın ruhunu dehşete düşüren kemiklerdi. Anlatması ve yazması cesaret isteyen bir şeydi bu nedenle.

* * *

Eyüp gözlerini açtığı anda tavandaki ışıltılı avizeleri gördü. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Fanılası, hatta yatağı bile terden sırlıslıklamı. Ellerine baktı, titriyordu. Dili damağı kurumuştı, güçbela yutkundü. İlaçlarını almak için, geceden komodinin üzerine koyduğu suyu alıp birkaç yudum içti. Kesik kesik nefes alıyordu, düzelecek gibi de değildi. Kalp atışlarının normale dönmesi zaman alacak gibiydi. Derin bir nefes aldı, yarı aralık perdeden dışarıya, çıplak gökyüzüne kısık gözlerle baktı, havada daireler çizen akbabaları gördü. Sıkıntısı bir kat daha arttı. Ne vakit semada bu ölüm habercilerini görse, şehrin sokaklarından musibet eksik olmazdı. Derin bir iç sıkıntısıyla, “Lanet olası hayvanlar!” dedi.

Son zamanlarda buna benzer pek çok rüya gördüğü oluyordu. Hatta bir seferinde kanatları olan kemiklerden bir kafes onu takip etmişti. O günden sonra huzurun uyumakta değil, uyanık kalmakta olduğunu çaresizlikle anlamıştı. Pek çok gece uyumamak için direnmiş, kendisini meşgul edecek şeyler aramış, olabildiğince az uykuyla sabahı etmeyi başarmıştı. Ancak nasıl olduysa dün gece uykuya yenilmiş, güne yine kâbus görerek uyanmıştı.

Öfkeyle, “Neden bu kâbusları görüyorum!” diye düşündüğü esnada kapı çalındı. O sırada yatağının kenarında oturuyordu. Kapı ikinci kez çalındığında gözleri dokuzu gösteren duvar saatine ilişti. Kulenin gölgesi bu saatlerde evin üzerine düştüğü için, oda sabah ışığını yeterince almıyordu.

Kapı ısrarla birkaç kez daha çaldı. Karısına seslendi, ama cevap gelmedi. Sabahat Hanım alışveriş için pazara gitmiş olmaydı. Yatağından sinirle çıkıp kapının arkasındaki askıdan hırkasını üzerine aldı, aksayan bacağına ve zilin sesine söylene söylene yürüdü. Dış kapının hemen girişinde asılı maarif takviminden bir yaprağı öfkeyle kopardı, kâğıdı buruşturup avucuna aldı, kesilmeyen zil sesine bir kez daha lanet okuyup kapıyı açtı. Tam o esnada serin bahar havası yüzünü yalayıp iç odalara hücum etti. Karşısında tanımadığı iki kişi vardı, gözlerini adamlardan ayırmadan, elindeki kâğıdı kapının dibindeki çöp bidonuna attı. Adamlardan biri kırk, diğeryse yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Bakışlarında öfkeyle karışık bir tereddüt seziliyordu.

Eyüp, ilk kez gördüğü adamların yüzüne merakla ve günün erken saati olması nedeniyle biraz da şaşkınlıkla bakıp “Buyrun,” dedi. Sesi açılmamıştı henüz. Serin bir rüzgâr bahçedeki akçağacın dalları arasından göğe yükselen bir kuzgunun canhıraş sesini kapıya kadar taşıdı. Bir anlık duraksamadan sonra, “Ne istemiştiniz?” diye sordu.

Yaşı büyük olan sağ kolunun altındaki kutuyu diğerinin altına aldı. Sol kaşının kenarında yeni iyileştiği anlaşılabilir bir yarası vardı. Yırtık ceketini omuzlarından geriye doğru kaydırıp, ardından Eyüp’ün gözlerine tiksintiyle bakıp “Geç lan içeri!” dedi. Sesi buyurgandı, ancak sesindeki öfke gözlerindeki korkuyu gizlemeye yetmiyordu. Tereddütle önce arkadaşına, ardından sokaktan geçen biri var mı diye arkasına baktı.

Eyüp korkuyla yutkundu, titreyen elleriyle güçbela kapının koluna tutunup “Kimsiniz?” diye sordu.

“Sen Eyüp müsün?”

“Evet,” dedi ev sahibi, “Eyüp benim.”

Genç olan, Eyüp’ün göğsüne olanca şiddetiyle bir yumruk indirdi, “Hâlâ konuşuyor!” dedi. “Sana içeri geç demedim mi?”

Eyüp’ün, karşısındaki pejmürde kılıklı adamlardan beklemediği bir şeydi bu. Göğsüne inen darbeyle sendeledi, yaşlı gövdesi arkaüstü palas pandiras yere düştü, neye uğradığını şaşırды. Genç adam sertçe dış kapıyı kapattı.

Yaşanan hadise loş ışıktaki Eyüp ile yabancılar arasında kısacık süren bir ağız dalaşına neden oldu. Ne istediklerini bilmediği adamlarla savaşacak dirayeti yoktu. Korkuyla dönüp yaralı bir asker gibi iç odalara doğru sürünmeye başladı. İçinden avazı çıktığı kadar bağırarak geldi, fakat göğsüne inen darbe o denli nefesini kesmişti ki sesini kimseye duyuramayacağını anlayıp anında vazgeçti. Tam o esnada güçlü bir el Eyüp’ü omzundan kavradığı gibi çevirdi, “Kal öyle!” dedi. Yüzünde müstehzi bir gülümseme vardı bu sefer.

Eyüp, “Benden ne istiyorsunuz!” dedi. Sesi öfke doluydu. Aklına günlerdir huzursuzluk yaratan, onu bir korku duvarının içine hapseden kâbusları geldi. Yalnızlığını, terk edilmişliğini, yaşadığı tımturaklı ve müphem hayatının anlamsızlığını düşündü. Saygı görmek için yaşlılık gibi haklı bir nedeni olmasına rağmen, bunu karşısındaki gençlerden görememenin şaşkınlığı vardı üzerinde.

“Demek Eyüp sensin?”

Eyüp, “Evet, Eyüp benim, ne olacak!” dedi. Sesi bedbindi ve akli hâlâ tam manasıyla kendinde değildi. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Bizim şerefsizlerden isteyeceğimiz bir şey olamaz!”

“Anlamadım.”

“Yalancı pezevenk!”

“Efendim...” dedi Eyüp sesi titreyerek. Ardından parası olan pek çok insan gibi, problemin çözümü olarak para teklif etti, “Ne kadar istiyorsunuz?” diye sordu. Fakat adamlardan beklediği yanıtı alamayınca, bunun uykusunda zuhur eden ölümcül kâbusların bir işareti, adamların da bir felaket için aracılık eden kişiler olduğunu düşündü aniden. Eli inen darbe nedeniyle sızlayan göğsüne gitti.

Genç olan, arkadaşının koltuğunun altından ahşap sandukayı aldı, göz ucuyla evin koridorundan iç odalara doğru yansıyan ihtişama baktı, “Peh peh peh!” dedi anlaşılmas bir sesle. Ardından kutuyu Eyüp’ün alınca şiddetiyle vurdu. Bu darbe, içindeki öfkeyi yatıştıracak kadar şiddetli olsaydı, muhtemelen Eyüp’ün beyni dağılırdı. Dışlerini sıktı, “Emir, bu kutuyu sana gönderdi!” dedi.

Eyüp’ün alnından damlayan kan gözlerine doldu, bulanık gözlerle kutuya baktı, kekeleyerek “Oğlum nerede?” diyebilirdi ancak. Heyecandan kalbi duracaktı neredeyse. Tam o esnada içindeki gök yarıldı, güneş karardı, İsrail surunu üfledi, ruhu göğe yükseldi. Çıktığı arştan yere bir göktaşı gibi çakıldı en sonunda. Eyüp’ün yüzünde korku, diğerlerininkindeyse ölümcül bir öfke vardı. “Oğlum nerde?” dedi Eyüp yine. Sesi bu iki barbarın bakışlarının ölümcül karanlığında dağılıp kayboldu.

Genç olan kutuyu yaşlı adamın göğsünün üzerine bıraktı, gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Yerde yatan adamın hayâlarına tekme atıp dış kapıya yöneldi, dışarı çıktı. Kapıdan çıkarken “Orospu çocuğu,” dedi, “ne bok yediğini bilmiyor sanki!”

Yaşı büyük olan, Eyüp’ün yanına diz çöküp başladıkları işi bitirmenin nişanesi olan yaraya baktı, “Emir’in selamı var,” dedi. Ardından Eyüp’ün kucağındaki kutunun kilidini tırnaklayıp sakalları kana bulanmış yüzünü tiksintiyle inceledi. Bakışlarında